

A descrie lumea hazliu e cel mai ușor, spunea un avangardist rus, Viktor Șklovski (tradus de Leo Butnaru). A o descrie maniheist, în alb și negru, e și mai simplu. Alb e ce îți place ție, negru e ce îți displace. Sau viceversa, scrie Nicolae Negru pe www.ziarulnational.md, preluat de Romanian Global News.

Ideile, opiniile pot fi împărțite după același criteriu: sunt corecte, adevărate, valabile dacă le confirmă pe ale tale și greșite, mincinoase, dăunătoare dacă nu se pliază pe dispoziția, pe punctul tău de vedere. E morală preferința ta, a grupului de oameni din care faci parte și imorale toate celelalte.

Și, sigur, cine nu-i cu noi e împotriva noastră. Dacă intelectualii nu sunt alături de noi, înseamnă că ei nu există, că au trădat sau au degenerat.

xxx

Acum două luni, în februarie 2019, Corporate Europe Observatory a publicat un raport intitulat „Statele capturate: când guvernele UE sunt un canal pentru interese corporative” (Captured states: when EU governments are a channel for corporate interests). Raportul prezintă exemple concrete de acțiuni ale guvernelor UE în folosul unor corporații din diverse domenii.

„Prea des, guvernele statelor membre, acționând individual sau colectiv, sunt un bastion al influenței corporative asupra luării deciziilor în UE. Riscul capturării corporative a unor state membre, în unele dosare UE, este foarte mare, subminând democrația și interesul public”, subliniază autorii raportului, recomandând o serie de măsuri care să asigure transparența activității guvernelor la nivelul UE, a instituțiilor UE, controlul parlamentar asupra acestora, reformarea procesului de luare a deciziilor în Consiliul UE, Consiliul European și unele structuri ale Comisiei Europene. Printre statele „capturate” care acționează în interesul unor corporații figurează Germania, Austria, Spania, România ș.a.

Xxxx

Fenomenul capturării statului se manifestă diferit în diferite părți ale lumii, comun fiind faptul că în statul capturat regulele de joc se stabilesc nu în funcție de interesul public, ci al unui grup restrâns de oameni, care dispun de resurse pentru a influența din umbră procesul decizional. Lipsa de transparență, corupția este mediul prielnic fenomenului în cauză, foarte răspândit. Dacă privim lucrurile din acest unghi de vedere, statul moldav a fost capturat în primul sau în al doilea an după declararea independenței, când foștii nomenklaturiști votau cu o mână legi în Parlament sau decizii în Guvern, iar cu alta privatizau și „făceau business”, umplându-și buzunarele. Și acest proces a continuat până nu demult, când, se pare, au fost scoși din joc de un Plahotniuc, motivat nu de altruism, firește.

Cum, de exemplu, puteau ei să asigure interconectarea sistemului energetic cu sistemul energetic de peste Prut, dacă se îmbogățeau pe seama importurilor de resurse energetice din Rusia? Unul dintre importatori a deținut un timp funcția de prim-ministru și a condus din umbră cea mai mare fracțiune parlamentară de până la 1998. Pe alții nici măcar nu-i cunoaștem, deși s-au îmbogățit pe seama noastră și au făcut jocul Rusiei. Faptul că, după 27 de ani de discuții despre „independența energetică”, carul abia s-a mișcat din loc vorbește de la sine. Politicienii care ne-au condus până acum ar putea să ne povestească mai multe despre statul capturat, dar ei preferă să tacă asurzitor, iar unii chiar o fac pe eroii.

Să recunoaștem: lupta cu oligarhia și „întoarcerea țării înapoi” a început după ce Plahotniuc, care este un reprezentant al oligarhiei mai tinere, și-a înlăturat concurenții principali. Din întâmplare, războiul antioligarhic a fost declarat prin intermediul unor instituții media în spatele cărora stau niște foști oligarhi „pătimiți”, foști parteneri de afaceri ai lui Plahotniuc. Ura lor se transmite cetățenilor prin intermediul jurnaliștilor și politicienilor finanțați de ei.

Tot ce a fost mai rău și este mai rău i se atribuie în mod automat lui Plahotniuc, chiar dacă nu întodeauna se aduc și dovezi, inclusiv nu totul e limpede privind rolul său în furtul miliardului, dar e riscant să pui la îndoială faptul că el ar fi beneficiarul. Vârtejul urii și al răzbunării e tot mai puternic, deși, paradoxal, azi nu se fură mai mult decât până la 2016 (fiscul și vama varsă în buget mai mulți bani), când a fost privatizată Banca de Economii, concesionat Aeroportul Chișinău, s-a furat miliardul și s-au „spălat” peste 20 de miliarde de dolari ... Pe cât e de sinceră reacția întârziată a unor politicieni care au guvernat până nu demult? Pe de altă parte, Plahotniuc se comportă de parcă aștepta și mai așteaptă să fie aplaudat.

Nicolae Negru: Statul capturat, în alb și negru

Scris de Chișinău, România de Est (Basarabia) / Romanian Global News
Vineri, 03 Mai 2019

Nu avem nici cea mai mică îndoială că trăim în continuare într-un stat capturat, dar nu credem că acesta poate fi „eliberat” prin „decapitarea” arbitrară, fără probe, a majorității instituțiilor de stat. Promisiunile epurărilor totale puteau fi justificate în campania electorală, căci suscitau admirația unor alegători creduli, dar de ce să ne amăgim pe noi înșine după alegeri? Din naivitate, incompetență? E cum am crede că, odată cu plecarea lui Plahotniuc de pe scena politică (el va pleca, cu certitudine, dar nu se știe când), banii nu vor mai putea influența luarea deciziilor în Republica Moldova. Raportul Corporate Europe Observatory, menționat mai sus, ne spulberă această iluzie.

Un blitzkrieg cu oligarhia este o minciună. Sau luptătorii noștri nu au de gând să schimbe sistemul, ci doar să-l preia? Războiul e de lungă durată și, dacă intențiile sunt cele declarate, acumăștii trebuie să intre la guvernare, să nu o cedeze PSRM. Teama lor de a se „murdări”, de a se „intoxica”, de a păți ca PLDM ar putea fi considerată o lașitate.